

GHEORGHE-LUCA CIPRIAN

Institutul Teologic Pentecostal

Prezentare a bazei teologice reflectate în Evanghelii și în Faptele Apostolilor

Un alt aspect important, care ține de tema acestei studii, și care are de a face totodată și cu rolul lui Hristos de Rege davidic, este **alegerea celor doisprezece apostoli și trimiterea ucenicilor**. „Pentru a aduce Împărăția, Isus avea nevoie de oameni care să poată conduce mulțimile”, spune Coleman.¹

În timp ce Goerner² și Clark,³ remarcă rolul simbolic al celor doisprezece ucenici, ca reprezentând semnițele lui Israel, Campbell explică semnificația actului numirii apostolilor:

La urma urmei, Isus a chemat doisprezece ucenici, dar numărul lor este mult mai semnificativ decât oamenii în sine. Cei doisprezece, ca oameni, au fost destul de repede uitați; însă nu și faptul că erau doisprezece la număr sau că Isus îi numea «turmă mică» (Luca 12:32). (...) Isus vedea în ucenicii Săi pe noul Israel, rămășița credincioasă care va trăi în lume, își va iubi vrăjmașii și va proclama Împărăția. Cert este că Isus formează o comunitate și că avem de a face aici cu izvorul învățurii apostolice că Biserica este poporul lui Dumnezeu.⁴

Andrew Clark merge mai departe și spune că „funcția lor principală era aceea de a constitui o punte de legătură între lucrarea pământească a lui Isus și viața Bisericii Primare”.⁵

Cu privire la textul din Luca 6:13, „a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece, pe cari i-a numit apostoli”, Clark subliniază că, deși Isus a numit doar doisprezece apostoli, Evanghelia după Luca spune că au fost trimiși șaptezeci (și doi) de ucenici, pe lângă cei doisprezece. El îl citează

Includerea Neamurilor în Biserică (3)

Biserica lui Dumnezeu reprezintă un subiect fascinant de studiu, atât pentru slujitor, cât și pentru teolog. Doctrina despre Biserică – ecesiologia – este inseparabil legată de hristologie, pentru că Hristos este Ziditorul și Capul Bisericii, dar și de misiologie, fiindcă Biserica este poporul lui Dumnezeu, chemat să ducă la îndeplinire Missio Dei – planul și lucrarea lui Dumnezeu printre oameni. Scopul acestui articol este să prezinte baza teologică pe care o găsim în Sfintele Evanghelii și în Faptele Apostolilor, cu privire la includerea Neamurilor în Biserică.

pe Giles, care, la rândul său, remarcă această diferență: „Avem, astfel, în Luca două grupuri diferite de urmași ai lui Isus: «ucenicii» cei mulți și cei doisprezece «apostoli»”.⁶ Dar ce se poate spune despre cei șaptezeci și doi? Goerner răspunde:

Tradiția rabinică presupunea că acesta este numărul popoarelor răpândite pe fața pământului după cele întâmplate la Turnul Babel și, în repetate rânduri, făcea referire la cele șaptezeci de popoare ale Neamurilor. Este posibil ca Isus să fi făcut acest lucru (să-i fi trimis pe cei șaptezeci – n.n.) ca un simbol al planului său pe termen lung. Cei doisprezece au fost trimiși să avertizeze semnițele lui Israel cu privire la judecata iminentă. Cei șaptezeci au fost trimiși, mai târziu, într-o misiune de pregătire pentru Misiunea lor supremă în întreaga lume.⁷

Această Misiune le-a fost dată ucenicilor de către Hristos, în așa numita „Mare Însărcinare” pe care o găsim în Matei 28:18-20. Din acest text, cel mai important aspect pentru studiul nostru este folosirea de către Hristos a expresiei *panta ta ethna* – „toate neamurile”.

Burnett arată că „această expresie se folosea pentru a-i desemna pe cei dintre Neamuri, ca pe unii care nu aparțin poporului ales”⁸; ea se referă la „grupuri etnice diferite care, luate în ansamblu, formează lumea ca întreg”.⁹ Rolul pe care îl are Marea Însărcinare în includerea Neamurilor în Biserică este explicat de către Shenk: „Prin darea Marii Însărcinări, Isus a reînnoit legământul avraamic, făcând din Biserică principalul mijloc prin care va continua lucrarea Sa în lume – El, Unul pentru cei mulți”.¹⁰

În al treilea rând, **Sfintele Evanghelii îl prezintă pe Hristos ca fiind „Robul care suferă”**, Cel a cărui moarte va aduce mântuire poporului Său. În cartea